

Uvijek sretan apostol

U svijetu punom aktivnosti, sveti Josemaría nudi nam iznenađujuću "logiku": prvo, molitva i mrtvljenje; tek onda, akcija. Na taj način moći ćemo se bolje prilagoditi apostolatu koji Bog želi.

27.11.2020.

Očajni otac prilazi Isusu jer je njegov sin opsjednut. Lako je razumjeti njegovu frustraciju: „Rekoh tvojim učenicima da ga izagnaju, ali ne moguše.“ (Mk 9,18). Moguće je da su

se apostoli, usred tog razgovora, osjećali zbunjeno i pomalo posramljeno razmišljajući o svojoj neučinkovitosti. U prijašnjim prilikama uspjeli su izgoniti demone, ali taj dan njihovo iskustvo nije bilo dovoljno. Na sličan način, koliko puta našem apostolskom životu naizgled nedostaju plodovi koje želimo? Koliko puta nam Isus mora ponoviti svoj čvrsti prijekor – „O rode nevjerni!“ (Mk 9,19) - ali, istodobno, pun ljubavi i entuzijazma?

Isus se, međutim, ne zaustavlja na tom opažanju, već brzo dodaje: „Zaista, kažem vam, ako imadnete vjere koliko je zrno gorušičino... ništa vam neće biti nemoguće.“ (Mt 17,20). Da bi se postiglo to povjerenje, ta sićušna, ali dovoljna vjera, potreban je život usredotočen na Kristovu snagu. A za to imamo samo jedan način: „Ovaj se rod ničim drugim ne može izagnati osim molitvom i postom.“ (Mk 9,29). U ovih nekoliko

rečenica skriven je način na koji Bog želi da surađujemo s njegovom željom da spasimo sve ljude. Isus ne nastoji jednostavno dati recept za našu učinkovitost, već nam pokazati drugačiji način pristupanja zadatku; Isus nam govori o vjeri i molitvi. Od tog trenutka, otkad su razumjeli tu logiku, apostoli se osjećaju sposobnima suočiti se s bilo kojim izazovom. Znaju da misija ne ovisi samo o njima. Svjesni su da će biti nositelji one Božje ljubavi koja žudi za srećom svakog njegovog djeteta.

Značenje tog prvog mjesta

Oni koji su imali sreće biti na kanonizaciji svetog Josemarije, možda se sjećaju simpatičnog detalja kojeg je sveti Ivan Pavao II. spomenuo tijekom svoje homilije. U tom vrlo važnom trenutku prisutni su mogli čuti točku iz Puta o kojoj su razmišljali već mnogo puta. Svojim dubokim glasom rekao je: „Najprije

molitva; zatim mrtvljenje; na trećem mjestu, sasvim na „trećem mjestu“, akcija.“[1]. U svijetu kakav je naš, obilježen pretjeranom aktivnošću, to je poredak koji nas iznenađuje. A opet ima potpunog smisla. Budući da nas molitva i mrtvljenje - molitva osjetila - zapravo otvaraju Božjem djelovanju, oni nas bacaju u Kristovu misiju. U logici ovog poretka koji je predložio sveti Josemaría, nije snaga Duha Svetoga, jer samo on zna tražiti onako kako nama odgovara (usp. Rim 8,26).

Ako se molimo, odvajamo se od ono što radimo mi, od svoje sigurnosti. Ako molimo, vjerujemo Kristu, nastojimo obaviti njegovo djelo. Izražavamo želju da radimo za njega, s njim i u njemu. Nije nas briga za umor, poteškoće, prividan uspjeh ili izostanak njega. Ako, naprotiv, prioritet dajemo akciji, riskiramo to da mislimo kako smo mi ti koji transformiramo svoje prijatelje.

Dakle, naša nesigurnost traži sigurnost u rezultatima. Želimo imati osiguranje da nam ide dobro. Ali taj pogled je uglavnom površan, kratkog dometa; u tom pogledu možda nedostaje sjeme gorušice o kojem je Isus govorio svojim učenicima.

Iskušenje da sebe stavimo na prvo mjesto može biti prisutno, na suptilniji način, čak i u našoj molitvi. To se događa kada mislimo da je potrebno uvjeriti Boga, zaslužiti plodove ili biti na visini zadatka. Nenamjerno, ponekad svoju molitvu shvaćamo kao nešto što činimo isključivo sami. Smještamo se ispred Krista, a ne pored njega; ili, još bolje, ne sjedinjujemo se s njim. Stoga nam nije teško svoju molitvu ili svoje djelovanje protumačiti kao nešto s čime kupujemo apostolske plodove. Suprotno tome, sveti Augustin objašnjava da Bog „želi da nam se molitvom poveća sposobnost žudnje kako bismo postali sposobniji primiti

darove koje nam on priprema. Njegovi su darovi doista vrlo veliki, a naša sposobnost primanja je mala i beznačajna“[2]. Na kraju, naša nas molitva priprema da se želimo ujediniti Kristovim planovima, kakvi god oni bili.

Nešto što je ispričao sveti Josemaría može nam pomoći da preokrenemo taj komercijalni mentalitet molitve: „1940. godine na plaži u Valenciji vidio sam kako neki ribari - snažni, robusni - vuku mrežu na pijesak. Među njih je ušlo malo dijete i, oponašajući ih, također je vuklo mrežu. Bila je to smetnja, ali primijetio sam da se grubost onih morskih ljudi smekšala te da nisu odmaknuli dijete, ostavljajući ga u iluziji da pomaže u naporu. Puno sam vam puta ispričao ovu anegdotu jer sam ganut kada pomislim da Bog, naš Gospodin, dopušta da i mi stavimo ruku u njegova djela i gleda

nas s nježnošću kad vidi našu odlučnost da surađujemo s njim“[3].

Molitva nam pomaže da točno shvatimo privilegij tog izbora, sudbinu koja nas je snašla sudjelovanjem u tom poslanju. Krist želi da se osjećamo poput njegovih suradnika i to u svojoj malenkosti doista jesmo. O tome da se usudimo staviti naše ruke na Kristove mreže „ovise mnoge velike stvari“[4].

Poslije, on je taj koji će sve učiniti, a nama često nudi nagradu: „Nismo ni vidjeli bitku, a ipak smo bili pobjednici; Gospodin je bio taj koji se borio, a mi smo okrunjeni“[5]. Krist nam daje sposobnost da uživamo u misiji, izaberemo najbolji dio, postignemo gol, čak i onda kad ne vidimo izvanjske plodove. Bog je obećao da oni koje on odbere „neće raditi uzalud“ (Iz 65,23) i njegovo obećanje trebalo bi nam biti dovoljno.

Kako bi bili sretni

Sveti Josemaría spremio se napustiti jedno od svojih skloništa tijekom španjolskog građanskog rata kada je, onima koji su ga pratili, jakim glasom započeo razmatranje. Rekao im je o projektu kojeg je nosio duboko u sebi: htio je, kada to bude moguće, napisati malu knjigu pod naslovom Traktat o sreći ili, jednostavno, O sreći. Pročitao im je mogući početak: „Isus i ja želimo da budete sretni ovdje i na drugom svijetu“[6]. Iako ta knjiga nikada nije ugledala svjetlo dana, taj početak vrijedi sam za sebe. Tako bi se mogla definirati naša apostolska misija: zajedno s Isusom, pokušati usrećiti druge.

Krist želi od nas učiniti kanale svoje milosti, svojih čuda; pozvavši nas na svoj brod, dao nam je žed svoga srca. Svi imamo, zahvaljujući krštenju, svećeničku dušu, odnosno sposobnost da budemo posrednici;

postavio nas je da idemo i da rod donosimo i rod naš da ostane (usp. Iv 15,16). A to je upravo ono što znači uživati: opažati ili uživati u proizvodima i dobiti nečega.

Ponekad se možemo samo fiksirati na poteškoće. Tada je vrijeme za molitvu kako bismo otkrili da je glavni junak Duh Sveti. Vrijeme je za molitvu i žrtvu koje su, iako se mogu činiti neučinkovitima, zapravo lijek za najdublja zla koja pogađaju svijet. Ponekad ćemo, međutim, vidjeti plod svojih napora i bit ćemo ispunjeni zahvalnošću. U oba slučaja Bog želi da uživamo u svojoj misiji i u Isusovoj ljubavi prema dušama.

Kada molimo, događa se da se ispunimo onom ludošću njegova srca, onom koja ga je potaknula da se smanjuje sve dok nije postao poput nas; ludošću koja ga je odvela u Betlehem i koja ga je odvela na križ; ludošću koja ga drži u svetohraništu čekajući nas. „Revnost je božanska

ludost apostola koju ti želim, a ima ove simptome: glad za boravljenjem s Učiteljem; stalnu brigu za duše; ustrajnost koju ništa ne može slomiti.“[7]. I, pun te gorljivosti, apostol kreće u avanturu dijeljenja svog iskustva, dijeljenja Božje sreće, sreće stvoritelja zanesenog naklonošću prema svojim krhkim stvorenjima. Tako ga je jednostavno pratiti, ustrajati s njim: molitva i žrtva su dovoljni, nešto pristupačno, nadohvat ruke bilo kojoj sreći.

Apostolat snova

Papa od nas traži da „sanjamo velike stvari, tražimo široke horizonte, usudimo se učiniti više, želimo zavladatai svijetom, biti u stanju prihvatiti izazovne prijedloge“[8]. Sanjanje je besplatno, ali da bismo to učinili, također trebamo dati prednost molitvi. U tom smislu, Sveta Misa može biti idealno mjesto jer nam daje neizmjerne mogućnosti da

uđemo u molitvu, da se posvetimo i da zahvalimo Isusu Kristu.

Blaženi Álvaro podsjeća nas na ovu veliku priliku, jer „u Svetoj Misi pronalazimo lijek za svoju slabost, energiju sposobnu nadvladati sve poteškoće apostolskog rada. Uvjerite se: da se u svijetu otvore brazde ljubavi prema Bogu - dobro živite Svetu Misu; da izvršimo novu evangelizaciju društva, kako od nas traži Crkva – čuvajte Svetu Misu; da nam Gospodin pošalje pozive u božanskom izobilju i da se oni dobro formiraju – idite k Svetoj žrtvi. Smetajte vlasniku žetve jedan dan i drugi dan, dobro sjedinjeni s Blaženom Djevicom, ispunjavajući vašu Misu zahtjevima!“[9]. Kada se nalazimo pred oltarom svete žrtve, idealan je trenutak za sanjanje, za traženje bez umaranja. Kad se molimo s Kristom - a to je ono što činimo na Svetoj Misi – ponovno se usuđujemo baciti mrežu na isto

mjesto na kojem smo maloprije imali neuspjeh, kada smo radili sami.

Pravi apostol usredotočen je na svog učitelja i sama činjenica da zajedno s njim radi u njegovom vinogradu za njega je najbolja plaća (usp. Mt 20,1-16). Iz tog razloga, kad poziva druge da se pridruže njegovom poslu, apostol sigurno „inzistira uz prigodu ili bez nje“ (2 Tm 4,2), ali to čini kreativnošću ljubavi koja sugerira i otvara horizonte. Upravo zato što je njegova želja usrećiti svoje prijatelje, on ih na ništa ne prisiljava. Ako jednog dana budemo morali inzistirati, ne smetamo drugima, budući da ne činimo ništa drugo nego slijedimo nježnu Kristovu zapovijed. Apostol nastoji slijediti onaj stil kojega vidi u zaljubljenom Bogu, koji poštuje i koji je nježan, koji je neprijatelj svake prisile savjesti. Taj je stil najprivlačniji, on nas gura prema naprijed.

Sveti je Josemaría također pozivao ljude oko sebe da sanjaju veliko. Znao je da se, kada to učinimo, u nama zapali vatra koja nas potiče da u igru stavimo svoje talente. Stoga bismo pogriješili kada bismo se suprotstavili molitvi i djelovanju. Jednako je pogrešno misliti da sve ovisi o djelovanju kao i zadovoljiti se molitvom koja nas ne potiče da učinimo nemoguće kako bismo duše približili Isusu. Možda ovo drugo ponekad može biti teže jer dobro poznajemo svoj otpor i sklonost traženju udobnosti. Međutim, naš posao apostola, čak i kad se osjećamo kao „beskorisne sluge“, uvijek urodi plodom (usp. Lk 17,10).

Plodovi se ne kupuju. Ne samo da vrijede mnogo više nego što bismo ikad uspjeli prikupiti, već nisu ni na prodaju: oni su besplatni i Bog ih daruje kad hoće i kako hoće, budući da „zna vaš Otac što vam treba i prije negoli ga zaištete“ (Mt 6,8). Mogli

bismo reći da se plodovi sanjaju. U tom smislu, glavni plod molitve i mrtvljenja ostaje u nama. Odnos s Isusom koji može proizaći iz ovog prepuštanja njemu oslobađa nas od iskušenja da mislimo da sve ovisi o nama.

Zaigrane duše

Može se dogoditi da, češće nego što mislimo, svoju misiju živimo s perspektivom koja malo uzima u obzir Božje vrijeme i način. To nam se može dogoditi, na primjer, kad nam očigledan nedostatak plodova oduzme mir ili nas rastuži. Možda se to može očitovati u slaboj odvažnosti da poduzmemo nove inicijative ili kada se držimo nekih načina koji nam daju sigurnost. Nije teško da se onda u nama ponekad pojavi tendencija da drugima zamjeramo nedostatak predanosti ili da iznutra osuđujemo. Ali ti stavovi nisu prikladni za apostola, jer nisu stavovi

koje je imao Krist. Suprotno tome, kako kaže sveta Terezija, „vrlo je prikladno ne umanjivati želje, jer Njegovo je Veličanstvo prijatelj zaigranih duša“[10]. Pravi apostol je apostol dvadeset i četiri sata dnevno. Duboko je razumio svoju misiju i od kuda dolazi učinkovitost. Zna da Bog računa s njegovom slobodom i da, u isto vrijeme, sve ovisi o milosti koja je misterij. Sanja o tome što ljubav Božja može učiniti u svijetu i čini sve što je u njegovoj moći da ta ljubav bude prisutna među ljudima koji su mu blizu.

Sveti Josemaría, nakon što je obznanio naslov male knjige koju je želio napisati, u kratkim je crtama rekao o novonastaloj ideji svog projekta: „Bez pretencioznog tona nekoga tko pokušava pisati maksime, zapisao bih tri ili četiri glavne ideje afektivnim jezikom, koji bi u ušima zazvučao poznato i budio povjerenje“[11]. To je naša misija:

pomoći Kristu da uskomeša i ugrije
srca. Nešto što zahtijeva, više nego
bilo što drugo, ozračje naklonosti,
bliskosti i, jednom riječju,
prijateljstva.

* * *

Molitvom i mrtvljenjem oslobađamo
se toga da samo izvršavamo svoju
misiju i, umjesto toga, pridodajemo
ju Kristovom poslanju. Napokon
razumijemo njegov način spasenja,
njegovo izuzetno poštovanje slobode,
način pozivanja i strpljenje kojim
čeka. Isus nas oslobađa od nas samih
da bi nas učinio plodnima, sretnima,
tako da možemo uživati u njegovom
poslanju. Možemo se obratiti Kraljici
apostola, učiteljici molitve, koja će
nam pomoći da uživamo u ovoj
neizmjernoj radosti: „Pogledajte kako
moli svog Sina u Kani. I kako
inzistira, bez da se obeshrabri, s
ustrajnošću. – I kako postiže!“[12]

Diego Zalbidea

[1] Sveti Josemaría, Put, n. 82.

[2] Sveti Augustin, Pismo 130.

[3] Sveti Josemaría, Pismo 29-IX-1957, n. 65.

[4] Sveti Josemaría, Put, n. 755.

[5] Sveti Ivan Krizostom, Sobre el cementerio y la cruz, 2: PG 49, 396.

[6] Sveti Josemaría, Crecer para adentro, p. 273.

[7] Sveti Josemaría, Put, n. 934.

[8] Papa Franjo, Christus vivit, n. 15.

[9] Blaženi Álvaro, Pismo 1-IV-1986.

[10] Sveta Teresa od Djeteta Isusa, Vida, 13, 2-3.

[11] Sveti Josemaría, Crecer para adentro, p. 273.

[12] Sveti Josemaría, Put, n. 502.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/uvijek-
sretan-apostol/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/uvijek-sretan-apostol/) (6.08.2025.)